

Recensent: Inge van Strien

Mariska van Diemen 'Uw dochter heeft leukemie...' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer, 2011. ISBN: 9789048421374. Zie ook: www.freemusketeers.nl (Leukemie/ Kanker/Jeugdkanker/ Ziekenhuisopname/ PO/1)

Soort boek / ziekte / stijl: De dochter van Mariska van Diemen wordt 4 maanden na haar geboorte plotseling opgenomen in het ziekenhuis met als diagnose leukemie. In dit boek beschrijft Mariska wat er tijdens de opname periode allemaal gebeurt.

Over de schrijver: Mariska van Diemen (1984) en haar man Mark worden in 2009 de trotse ouders van Jasmijn. In 2010 wordt dochter Livia geboren.

Korte beschrijving: Het boek begint op woensdag 29 juli 2009. Dit is de dag dat de vier maanden oude Jasmijn plotseling wordt opgenomen in het Sophia kinderziekenhuis in Rotterdam. Ze blijkt leukemie te hebben. De vorm blijkt AML (acute myeloïde leukemie) te zijn en de leukemie is al in een ver gevorderd stadium. Na deze diagnose volgt chemotherapie. Jasmijn belandt op de intensive care en na een week mag ze naar de verpleegafdeling. Er ontstaan echter diverse complicaties en na een aantal weken belandt Jasmijn weer op de intensive care. Op maandag 28 september 2009 overlijdt Jasmijn.

Wat viel op: Het is schokkend om te lezen hoe het leven van jonge ouders ineens totaal op zijn kop staat als hun kind ernstig ziek blijkt te zijn. En daarmee ook het leven van de overige familie. De ouders, grootouders en broers blijken zelfs nodig om bloed en eventueel zelfs stamcellen af te staan voor de doodzieke Jasmijn.

Verder valt het op hoe belangrijk het is dat er een goede relatie is tussen de ouders en het medisch en verplegend personeel. In dit boek worden diverse voorvallen beschreven waarbij dit niet het geval is en welke impact deze voorvallen op de ouders hebben.

Citaten: Pag. 12/13. 'Na een hele lange rit die in werkelijkheid maar een half uur duurde, komen we eindelijk in Rotterdam aan. Het was nu elf uur 's avonds. We gaan direct naar de intensive care. De ambulancebroeders en de kinderarts deden hun verhaal en namen afscheid. (...). Om drie uur 's nachts kwam de oncoloog de ouderkamer binnen. Hij bevestigt dat het inderdaad leukemie is. Een niet-lymfatische leukemie: AML (acute myeloïde leukemie). De leukemie is al heel ver gevorderd, Jasmijn heeft 400 leuko's, wat erg hoog is. Dezelfde nacht moet de chemotherapie klaar worden gemaakt en gestart, anders zou Jasmijn het niet redden. De oncoloog legt nog uit dat hij normaal niet 's nachts uit bed gehaald zou zijn, maar dat ze in dit geval direct moeten handelen.'

Pag. 38. 'Als de fysiotherapeute de lakens openslaat om naar Jasmijns benen te kijken, blijkt dat Jasmijn in een plas met bloed ligt! In paniek roepen we de verpleegkundige die doodleuk verklaart dat Jasmijn dit de hele ochtend al heeft, en dat de artsen er al van op de hoogte zijn. Waarom ze dat ons dan vanochtend niet even vertelde, toen we vroegen hoe het met Jasmijn ging... Nu schrikken we ons allebei helemaal kapot! Mark vroeg iets later nog aan de verpleegkundige om uitleg en ze kwam meteen met excuses. Net iets te snel, zodat het niet gemeend overkomt. Mark zit er nu erg mee, hij kan het allemaal even niet aan. Is ook niet zo gek, je ziet je kind niet elke dag in een plas met bloed liggen.'

Pag. 127/128. 'Om 14:20 liepen Mark en ik rustig naar de bloedbank, die zit namelijk naast het Ronald McDonald Huis, hier vlak om de hoek. Toen we daar aankwamen, moesten we beiden een formulier invullen om te kijken of we geschikt zullen zijn als donor. Daarna gingen we om de beurt praten met een arts. Er was nogal wat onduidelijkheid over het laten bepalen van ons HLA. Dat HLA is het anti-gentype van de witte bloedcellen. Dr. Zwaan wilde ook dat we dit alvast lieten bepalen voor de eventuele stamceltransplantatie die Jasmijn zou kunnen krijgen. Maar de bloedbankarts vertelde dat als iemand witte bloedcellen geeft, diezelfde persoon later geen stamcellen meer mag geven. Daar had de oncoloog niet bij stilgestaan... Na een hele tijd discussiëren, besloten Mark en ik dat we allebei geen witte bloedcellen zullen geven. We belden direct onze ouders op om te vragen naar hun bloedgroep en of ze direct wilden komen om getest te worden.'

Pag. 211. 'Ik kreeg pijn van het 'lange' liggen, dus besloot alvast uit bed te gaan. Maar wat ging ik doen? Geen idee, ik heb vandaag nergens zin in. En de reden is nogal simpel: ik mis Jasmijn... Ik had zo graag gewild dat Jasmijn haar toekomstige broertjes en zusjes zou hebben leren kennen. Nu zullen ze haar alleen kennen van de foto's en filmpjes die we van Jasmijn hebben. Maar ik weet zeker dat we Jasmijn nooit zullen vergeten! Iedereen moet weten wie Jasmijn was, en hoe trots we op haar zijn! Nog steeds!'

Recensie: www.bol.com Drs. H. Abu Saris: '(...) Het verhaal van de moeder loopt vanaf het begin als hun kind steeds rustiger wordt, niet meer wil eten en rode vlekjes gaat vertonen, tot aan het einde van de lange strijd, als de baby komt te overlijden. Na de begrafenis beginnen de ouders aan een rouwproces. Emotioneel en reëel wordt alles van de hele ziekenhuisopname tot in details beschreven. De angsten en frustraties van de ouders en het onbegrip bij de artsen en verpleegkundigen komen uitgebreid in beeld. (...)'